

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2020. gada 9. decembrī*

Apelācija – Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Televīzijas apraide – Regula (EK) Nr. 1/2003 – 9. pants un 16. panta 1. punkts – Lēmums, ar kuru tiek uzliktas saistības – Absolūta teritoriālā aizsardzība – Pilnvaru nepareiza izmantošana – Sākotnējais novērtējums – Eiropas Komisijas pienākuma ņemt vērā apsvērumus saistībā ar LESD 101. panta 3. punkta piemērošanu neesamība – Vienošanās, kuru mērķis ir sadalīt valstu tirgus – Komisijas pienākuma analizēt katru no attiecīgajiem valstu tirgiem neesamība – Samērīgums – Trešo personu līgumisko tiesību aizskārums

Lietā C-132/19 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2019. gada 15. februārī iesniedza

Groupe Canal + SA, Isilemulino [*Issy-les-Moulineaux*] (Francija), ko pārstāv *P. Wilhelm*, *P. Gassenbach* un *O. de Juvigny, avocats*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *A. Dawes* un *C. Urraca Caviedes*, kā arī *L. Wildpanner*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

Francijas Republika, ko pārstāv *E. de Moustier* un *P. Dodeller*, pārstāvji,

Union des producteurs de cinéma (UPC), Parīze (Francija), ko pārstāv *E. Lauvaux, avocat*,

C More Entertainment AB, Stokholma (Zviedrija),

European Film Agency Directors – EFADs, Brisele (Beļģija), ko pārstāv *O. Sasserath, avocat*,

Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC), Brisele, ko pārstāv *A. Fratini, avvocatessa*,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *A. Arabadžijevs [A. Arabadjiev]* (referents), Tiesas priekšsēdētājs *K. Lēnartss [K. Lenaerts]*, kurš pilda otrās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši *A. Kumins [A. Kumin]*, *N. Vāls [N. Wahl]* un *F. Biltšens [F. Biltgen]*,

* Tiesvedības valoda – franču.

ģenerālvokāts: Dž. Pitrucella [*G. Pitruzzella*],

sekretāre: V. Džakobo [*V. Giacobbo*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2020. gada 6. februāra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2020. gada 7. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu apelācijas sūdzību *Groupe Canal + SA* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 12. decembra spriedumu *Groupe Canal +/Komisija* (T-873/16, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2018:904), ar kuru tā noraidīja *Groupe Canal +* prasību atcelt Eiropas Komisijas 2016. gada 26. jūlija lēmumu par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta AT.40023 – Pārrobežu piekļuve maksas televīzijai), ar ko *Paramount Pictures International Ltd* un *Viacom Inc.* piedāvātās saistības attiecībā uz licences līgumiem par audiovizuālo saturu, kurus tās ir noslēgušas ar *Sky UK Ltd* un *Sky plc* (turpmāk tekstā – “strīdīgais lēmums”), tika atzītas par saistošām.

I. Atbilstošās tiesību normas

- 2 Saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 13. apsvērumu:

“Ja to lietu izskatīšanas laikā, kas var novest līdz līguma vai darbības aizliegumam, uzņēmumi piedāvā uzņemt saistības, lai atbilstu Komisijas prasībām, tai jāspēj pieņemt lēmumu, ar kuru uzliek šīs saistības attiecīgajiem uzņēmumiem. Saistību lēmumos jābūt konstatētam, ka vairs nav pamata Komisijas rīcībai bez secinājumu izdarīšanas par to, vai ir bijis vai joprojām ir pārkāpums. Saistību lēmumi neierobežo dalībvalstu konkurences iestāžu un tiesu pilnvaras izdarīt šādus secinājumus un lemt par attiecīgo lietu. Saistību lēmumi nav lietderīgi gadījumos, kad Komisija plāno uzlikt soda naudu.”

- 3 Šīs regulas 9. pantā ir noteikts:

“1. Ja Komisija plāno pieņemt lēmumu, ar ko pieprasa pārkāpšanas izbeigšanu, un ja attiecīgie uzņēmumi piedāvā uzņemt saistības, lai atbilstu prasībām, kuras tiem paudusi Komisija savā sākotnējā vērtējumā, Komisija var ar lēmumu atzīt šo saistību saistošo spēku attiecībā uz uzņēmumiem. Šādu lēmumu var pieņemt uz noteiktu laika posmu, un tajā secina, ka Komisijas rīcībai vairs nav pamata.

2. Komisija uz pieprasījuma pamata vai pēc savas iniciatīvas atsāk lietas izskatīšanu:

- a) ja ir būtiskas izmaiņas jebkuros faktos, uz kuriem tika balstīts lēmumu [lēmums];
- b) ja attiecīgie uzņēmumi rīkojas pretēji savām saistībām vai
- c) ja lēmums tika balstīts uz nepilnīgu, nepareizu vai maldinošu informāciju, ko sniegušas puses.”

4 Minētās regulas 16. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Ja valstu tiesas atbilstoši [LESD 101.] pantam vai [102.] pantam lemj par līgumiem, lēmumiem vai darbībām, uz kurām jau attiecas Komisijas lēmums, tās nevar pieņemt lēmumus, kuri ir pretrunā ar Komisijas pieņemto lēmumu. Tām arī jāizvairās no to lēmumu pieņemšanas, kas var būt pretrunā ar lēmumu, kuru iecerējusi Komisija tādu lietu izskatīšanā, ko tā uzsākusi. Lai to panāktu, valstu tiesa var izvērtēt, vai jāaptur tās tiesas procesi. Šis pienākums neierobežo tiesības un pienākumus, ko paredz [LESD 267.] pants.”

II. Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgais lēmums

5 Tiesvedības priekšvēsturi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 1.–12. punktā ir izklāstījusi šādi:

“1 2014. gada 13. janvārī [..] Komisija uzsāka izmeklēšanu par iespējamiem maksas televīzijas pakalpojumu sniegšanas ierobežojumiem ar licences līgumiem, kas noslēgti starp sešām ASV televīzijas studijām un lielākajām Eiropas Savienības maksas televīzijas raidorganizācijām.

2 2015. gada 23. jūlijā Komisija nosūtīja paziņojumu par iebildumiem *Paramount Pictures International Ltd*, kas ir reģistrēta Londonā (Apvienotā Karaliste), un *Viacom Inc.*, kas ir reģistrēta Ņujorkā (Ņujorka, Amerikas Savienotās Valstis) un ir pirmās minētās uzņēmējdarbības mātesuzņēmums (turpmāk tekstā kopā – “*Paramount*”). Šajā paziņojumā Komisija izklāstīja savus sākotnējos secinājumus par dažu noteikumu, kas iekļauti *Paramount* ar *Sky UK Ltd* un *Sky plc* (turpmāk tekstā kopā – “*Sky*”) noslēgtajos licences līgumos, saderību ar LESD 101. pantu un [1992. gada 2. maija] Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu [(OV 1994, L 1, 3. lpp.)] 53. pantu.

3 Izmeklēšanā Komisija galvenokārt pievērsās diviem savstarpēji saistītiem licences līgumu noteikumiem. Pirmā noteikuma mērķis bija aizliegt *Sky* vai ierobežot tās iespējas darīt pieejamus televīzijas mazumtirdzniecības pakalpojumus, reaģējot uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem, kuri atrodas [Eiropas Ekonomikas zonā (EEZ)], bet ārpus Apvienotās Karalistes un Īrijas. [Otrajā noteikumā bija paredzēts, ka līgumos, ko *Paramount* bija noslēgusi ar raidorganizācijām, kuras reģistrētas EEZ, bet ārpus Apvienotās Karalistes,] *Paramount* šīm pēdējām minētajām aizliedz vai ierobežo iespējas darīt pieejamus televīzijas mazumtirdzniecības pakalpojumus, reaģējot uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem, kuri atrodas Apvienotajā Karalistē [vai] Īrijā.

4 Ar uzklaušanās amatpersonas lēmumu dažās 2015. gada 24. novembra procedūrās konkurences jomā [*Groupe Canal +*] tika atļauts piedalīties procedūrā kā ieinteresētajai trešajai personai Komisijas Regulas (EK) Nr. 773/2004 (2004. gada 7. aprīlis) par lietas izskatīšanu saskaņā ar [LESD 101. un 102. pantu], ko vada Komisija (OV 2004, L 123, 18. lpp.), 13. panta 1. punkta izpratnē.

5 Ar 2015. gada 4. decembra lēmumu “Informācija par procedūras raksturu un priekšmetu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 773/2004 13. panta 1. punktu” Komisija tostarp paziņoja [*Groupe Canal +*] savu juridisko vērtējumu par LESD 101. panta piemērošanu lietas faktiem, sniedzot sākotnējos secinājumus šajā ziņā. Saskaņā ar šiem sākotnējiem secinājumiem Komisija bija paredzējusi pieņemt *Sky* un visām studijām, attiecībā uz kurām tika veikta Komisijas izmeklēšana, adresētu lēmumu, konstatējot, ka tās ir pārkāpušas LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu, uzliekot tām naudas sodus un uzdodot tām izbeigt pārkāpumu un atturēties īstenot jebkādas pasākumus ar līdzīgu priekšmetu vai sekām.

6 *Paramount*, reaģējot uz Komisijas bažām konkurences jomā, 2016. gada 15. aprīlī piedāvāja uzņemties saistības saskaņā ar Regulas [Nr. 1/2003] 9. pantu. Saņēmusi citu attiecīgo trešo personu, tostarp [*Groupe Canal +*], apsvērumus, Komisija pieņēma [strīdīgo lēmumu].

- 7 No [ši] lēmuma 1. panta izriet, ka *Paramount*, kā arī tās tiesību pārņēmējiem un meitasuzņēmumiem lēmuma pielikumā minētās saistības ir spēkā piecus gadus no [minētā] lēmuma paziņošanas brīža.
- 8 [Strīdīgā] lēmuma pielikuma 1. noteikuma devītajā daļā ir paredzēti dažādi procedūrā aplūkoti noteikumi (turpmāk tekstā – “attiecīgie noteikumi”). Pirmkārt, runājot par satelītpārraidi, pirmām kārtām, tas skar noteikumu, saskaņā ar kuru uztveršana ārpus licences līgumā norādītās teritorijas (*overspill*) nav uzskatāma par raidorganizācijas pieļautu līguma pārkāpumu, ja tā nav apzināti atļāvusi šādu uztveršanu, un, otrām kārtām, noteikumu, saskaņā ar kuru uztveršana teritorijā, uz ko attiecas licences līgums, nav uzskatāma par *Paramount* izdarītu līguma pārkāpumu, ja šajā teritorijā tā nav atļāvusi piekļuvi dekoderiem, kurus ir izsniegušas trešās personas. Otrkārt, attiecībā uz raidīšanu internetā ir skats, pirmām kārtām, noteikums, ar ko raidorganizācijām ir uzlikts pienākums liegt televīzijas satura lejupielādi vai straumēšanu (*streaming*) ārpus teritorijas, uz kuru attiecas licences līgums; otrām kārtām, noteikums, saskaņā ar kuru, nodrošinot rādīšanu internetā (*Internet overspill*) teritorijā, uz kuru attiecas licences līgums, *Paramount* nepārkāpj līgumu, ja tā ir noteikusi raidorganizācijām pienākumu izmantot tehnoloģijas, kas liedz šādu rādīšanu, un, trešām kārtām, noteikumu, saskaņā ar kuru, nodrošinot televīzijas satura rādīšanu internetā ārpus teritorijas, uz kuru attiecas licences līgums, raidorganizācija nepārkāpj licences līgumu, ja tā izmanto tehnoloģijas, kas liedz šādu rādīšanu.
- 9 Turklāt no [strīdīgā] lēmuma pielikuma 1. noteikuma trešās daļas izriet, ka ar jēdzienu “raidorganizācijas saistības” saprot attiecīgos noteikumus vai līdzvērtīgus noteikumus, ar ko raidorganizācijai ir aizliegts reaģēt uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem, kuri atrodas EEZ, bet ārpus teritorijas, kurā raidorganizācijai ir pārraidīšanas tiesības. Attiecīgi ar jēdzienu “*Paramount* saistības” saprot attiecīgos noteikumus vai līdzvērtīgus noteikumus, ar ko *Paramount* ir noteikts pienākums aizliegt raidorganizācijām, kas atrodas EEZ, bet ārpus teritorijas, kurā raidorganizācijai ir ekskluzīvas tiesības, reaģēt uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem šajās teritorijās.
- 10 Saskaņā ar [strīdīgā] lēmuma pielikuma 2. noteikumu no [ši] lēmuma paziņošanas dienas *Paramount* ir jāpilda dažādas saistības. Vispirms – *Paramount* apņemas [...] neslēgt vienošanos par [tajā pašā] pielikumā definēto “attiecīgo noteikumu” piemērošanu saistībā ar licences līgumiem[, kā arī apņemas neatjaunot vai nepagarināt šādu noteikumu piemērošanu] (2.1. punkts). Tālāk, attiecībā uz jau noslēgtajiem licences līgumiem par maksas televīzijas produkciju (*existing Pay-TV Output Licence Agreements*), tā necels prasības tiesā, lai panāktu, ka raidorganizācijas ievēro saistības (2.2. punkta a) apakšpunkts). Attiecībā uz šiem līgumiem tā apņemas nepildīt “*Paramount* saistības”, ne arī tieši vai netieši veikt darbības, lai panāktu šo saistību pildīšanu (2.2. punkta b) apakšpunkts). Visbeidzot, desmit dienu laikā no [strīdīgā] lēmuma paziņošanas *Paramount* informē *Sky*, un viena mēneša laikā no minētās paziņošanas dienas tā informē visas EEZ reģistrētās raidorganizācijas, ka *Paramount* necels prasības tiesā, lai panāktu, ka raidorganizācijas ievēro attiecīgos noteikumus (2.3. punkts).
- 11 [*Groupe Canal +*] bija noslēgusi licences līgumu ar *Paramount* par maksas televīzijas produkciju (*Pay Television Agreement*), kas stājās spēkā 2014. gada 1. janvārī [...]. [Ši] līguma 12. pantā ir paredzēts, ka tajā ir nošķirtas “ekskluzīvās” teritorijas, kas tostarp ietver Franciju, un [“neekskluzīvo teritoriju”], kas ir Maurīcija. Turklāt [minētā līguma] 3. pantā ir paredzēts, ka *Paramount* nedz īstēnos, nedz arī atļaus kādai trešajai personai īstēnot retranslācijas tiesības ekskluzīvajās teritorijās. Savukārt [ši paša] līguma A.IV pielikumā ir precizētas [*Groupe Canal +*] saistības attiecībā uz tādu ģeofiltrācijas tehnoloģiju izmantošanu, kas liedz retranslāciju ārpus teritorijas, attiecībā uz kuru ir piešķirta licence.
- 12 Ar 2016. gada 25. augusta vēstuli *Paramount* paziņoja [*Groupe Canal +*] [strīdīgā] lēmuma pielikuma 2.2. punkta a) apakšpunktā minētās saistības [...] un tādējādi precizēja, ka tā necels prasības tiesā, lai panāktu, ka raidorganizācija ievēro attiecīgos noteikumus, un ka *Paramount*

atbrīvo pēdējo minēto no jebkādām saistībām, kas tai ir uzliktas ar attiecīgajiem noteikumiem. Turklāt *Paramount* šajā vēstulē precizēja, ka jēdzienam “raidorganizācijas saistības” ir tāda pati nozīme kā [strīdīgā] lēmuma pielikumā lietotajam jēdzienam. Ar 2016. gada 14. oktobra vēstuli [*Groupe Canal +*] atbildēja uz šo paziņojumu, uzsverot, ka tai nav jāpilda saistības, ko bija uzņēmusies *Paramount* procedūrā, kurā bija iesaistīta tikai Komisija un *Paramount*.”

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 6 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2016. gada 8. decembrī, *Groupe Canal +* saskaņā ar LESD 263. pantu cēla prasību par strīdīgā lēmuma atcelšanu.
- 7 Ar Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētāja 2017. gada 13. jūlija rīkojumu *Groupe Canal +* /Komisija (T-873/16, nav publicēts, EU:T:2017:556), pirmkārt, *Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC)* tika atļauts iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam un, otrkārt, *Union des producteurs de cinéma (UPC)*, *European Film Agency Directors – EFADs* un *C More Entertainment AB* tika atļauts iestāties lietā *Groupe Canal +* prasījumu atbalstam. Turklāt ar tajā pašā dienā pieņemto Vispārējās tiesas piektās palātas priekšsēdētāja lēmumu Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā *Groupe Canal +* prasījumu atbalstam.
- 8 Prasības pamatojumam *Groupe Canal +* izvirzīja četrus pamatus: pirmkārt, par acīmredzamu kļūdu vērtējumā saistībā ar attiecīgo noteikumu atbilstību LESD 101. pantam un noteikto saistību sekām, otrkārt, par Regulas Nr. 1/2003 9. panta pārkāpumu attiecībā uz bažām, kuru risināšanai tika piemērotas saistības, treškārt, par samērīguma principa pārkāpumu un, ceturtkārt, par pilnvaru nepareizu izmantošanu.
- 9 Vispārējā tiesa ar pārsūdzēto spriedumu noraidīja *Groupe Canal +* prasību.

IV. Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

- 10 Apelācijas sūdzībā *Groupe Canal +* prasījumi Tiesai ir šādi:
  - atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ar to ir noraidīta tās prasība atcelt strīdīgo lēmumu un piespriests tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
  - atcelt strīdīgo lēmumu un
  - piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.
- 11 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *Groupe Canal +* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 12 Francijas Republika lūdz Tiesu pilnībā atcelt pārsūdzēto spriedumu un no tā izdarīt visus secinājumus attiecībā uz strīdīgo lēmumu.
- 13 *UPC* prasījumi Tiesai ir šādi:
  - atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ar to ir noraidīta *Groupe Canal +* prasība atcelt strīdīgo lēmumu un tai ir piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
  - atcelt strīdīgo lēmumu un
  - katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt visus *UPC* radušos tiesāšanās izdevumus.

- 14 *EFADs* prasījumi Tiesai ir šādi:
- atzīt apelācijas sūdzību par pieņemamu un par pamatotu pilnā apjomā;
  - atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ar to ir noraidīta *Groupe Canal +* prasība atcelt strīdīgo lēmumu un tai ir piespriests atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
  - atcelt strīdīgo lēmumu un
  - katrā ziņā piespriest Komisijai atlīdzināt visus *EFADs* radušos tiesāšanās izdevumus.
- 15 *BEUC* lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību kopumā un piespriest *Groupe Canal +* atlīdzināt visus *Groupe Canal +* radušos tiesāšanās izdevumus.

V. Par apelācijas sūdzību

- 16 Apelācijas sūdzības pamatojumam *Groupe Canal +* ir izvirzījusi četrus pamatus. Pirmais pamats ir par kļūdu tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, uzskatīdama, ka Komisija strīdīgajā lēmumā nav nepareizi izmantojusi pilnvaras. Otrais pamats ir par apgalvojumu, ka Vispārējā tiesa ir nepareizi piemērojusi samērīguma principu. Trešais pamats ir par pamatojuma neesamību un faktu nepilnīgu pārbaudi. Ceturtais pamats ir par apgalvojumu, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā attiecībā uz Regulas Nr. 1/2003 9. panta un Komisijas paziņojuma par paraugpraksi attiecībā uz lietu izskatīšanu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu (OV 2011, C 308, 6. lpp.; turpmāk tekstā – “paraugprakse”) 128. punkta interpretāciju, kā rezultātā esot pārkāpts samērīguma princips un trešo personu interešu aizsardzība.

A. Par pieņemamību

1. Lietas dalībnieku argumenti

- 17 *BEUC* apgalvo, ka pirmais, trešais un ceturtais apelācijas sūdzības pamats ir acīmredzami nepieņemams, jo *Groupe Canal +* tikai atkārtoti argumentus, kurus tā ir izvirzījusi pirmajā instancē.

2. Tiesas vērtējums

- 18 No LESD 256. panta un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, kā arī Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta un 169. panta izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi ir jānorāda apstrīdētās daļas spriedumā vai rīkojumā, kura atcelšana tiek pieprasīta, kā arī juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti šīs prasības atbalstam. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru šai prasībai neatbilst apelācijas sūdzība, kurā ir tikai atkārtoti Vispārējā tiesā jau izvirzītie pamati un argumenti. Šāda apelācija patiesībā ir prasība, kas vērsta uz to, lai vienkārši panāktu Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, un tas nav Tiesas kompetencē (skat. it īpaši spriedumu, 2000. gada 4. jūlijs, *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 35. punkts, kā arī rīkojumu, 2019. gada 3. septembris, ND un OE/Komisija, C-317/19 P, nav publicēts, EU:C:2019:688, 27. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 19 Tomēr, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs apstrīd to, kā Vispārējā tiesa ir interpretējusi vai piemērojusi Savienības tiesības, tad pirmajā instancē izskatītos tiesību jautājumus var no jauna izskatīt apelācijas tiesvedībā. Faktiski, ja apelācijas sūdzības iesniedzējs nevarētu šādā veidā pamatot savu apelāciju ar

pamatiem un argumentiem, kas jau izmantoti Vispārējā tiesā, apelācijas tiesvedība daļēji zaudētu savu jēgu (spriedums, 2010. gada 14. oktobris, *Deutsche Telekom/Komisija*, C-280/08 P, EU:C:2010:603, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 20 Šajā lietā, lai gan ir taisnība, ka vairāki *Groupe Canal +* apelācijas sūdzībā izvirzītie argumenti, skatīti atsevišķi, ir analogi Vispārējā tiesā izvirzītajiem argumentiem, tomēr ar apelācijas sūdzības pamatiem *Groupe Canal +* apgalvo, ka Vispārējā tiesa savā vērtējumā ir pieļāvusi tiesību kļūdas, un precīzi identificē apstrīdētos pārsūdzētā sprieduma punktus.
- 21 Šādos apstākļos pirmais, trešais un ceturtais pamats kopumā nevar tikt uzskatīts par nepieņemamu. Tomēr, izvērtējot katru no tiem, ir jāpārbauda atsevišķo iebildumu pieņemamība, kas izvirzīti saistībā ar apelācijas sūdzības pamatiem.

B. Par lietas būtību

1. Par pirmo pamatu

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 22 *Groupe Canal +*, ko atbalsta *EFADs* un *UPC*, būtībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa, noraidīdama tās argumentus, saskaņā ar kuriem strīdīgā lēmuma pieņemšana ir uzskatāma par pilnvaru nepareizu izmantošanu, jo tā esot ļāvusi Komisijai, aizbildinoties ar vēlmi izbeigt pret konkurenci vērstas darbības, panākt to, ko Eiropas Parlaments nebija piekritis atbalstīt, proti, izbeigt teritoriālo ekskluzivitāti kinematogrāfijas nozarē visā EEZ, ir pieļāvusi tiesību kļūdu un nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.
- 23 Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 129. punktā uzskatīdama, ka Komisija nav pieļāvusi pilnvaru nepareizu izmantošanu, jo *Paramount* saistības atbilstot šīs iestādes sākotnējā vērtējumā paustajām bažām konkurences jomā. Vispārējā tiesa esot pamatojusies uz nepareizu apgalvojumu, jo šis vērtējums attiecās tikai uz Apvienotās Karalistes un Īrijas teritoriju un Komisija pat neesot izvērtējusi konkurences situāciju attiecībā uz Franciju, lai gan *Paramount* saistības esot piemērojamas visai EEZ.
- 24 Otrkārt, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 130. punktā esot kļūdaini uzskatījusi, ka Komisija varēja likumīgi pieņemt strīdīgo lēmumu, jo likumdošanas procesa par ģeogrāfiskās bloķēšanas jautājumu rezultātā vēl nebija pieņemts tiesību akts. Proti, Vispārējā tiesa savā analizē vai nu neesot ņēmusi vērā, vai arī savā pamatojumā noklusējusi faktu, ka Komisija nevarēja abstrahēties no tā, ka Parlaments 2016. gada 19. janvārī, proti, aptuveni sešus mēnešus pirms minētā lēmuma pieņemšanas, bija pieņēmis rezolūciju “Virzība uz Digitālā vienotā tirgus aktu” (turpmāk tekstā – “Rezolūcija”), kurā šī iestāde esot uzsvērusi nepieciešamību neattiecināt Komisijas politiku – kuras mērķis esot apšaubīt ģeogrāfiskās bloķēšanas noteikumus – uz kinematogrāfijas nozari. Tādējādi Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā, ka Komisija, pilnībā apzinādamās lietas apstākļus, nolēma, neraugoties uz Parlamenta iebildumiem, uzspiest kinematogrāfijas nozarei savu vēlmi izbeigt ģeogrāfisko bloķēšanu audiovizuālo pakalpojumu jomā, pieņemdama lēmumu, kas tai ļautu sasniegt tālejošāku mērķi nekā pret konkurenci vērstu darbību izbeigšana un kam būtu *erga omnes* sekas.
- 25 Pat pieņemot, ka Komisija būtu varējusi abstrahēties no rezolūcijas, Vispārējai tiesai – zinot, ka Parlaments gatavojās pieņemt tiesību aktu, ar kuru audiovizuālajā nozarē tiek dota iespēja saglabāt ģeogrāfiskās bloķēšanas noteikumus, un kas ir īstenojies Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 2018/302 (2018. gada 28. februāris), ar ko novērš nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus iekšējā tirgū klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ un groza Regulas (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK (OV

2018, L 60 I, 1. lpp.), – esot bijis jāuzskata, ka Komisijai vismaz bija pienākums strīdīgajā lēmumā ietvert noteikumu, paredzot pārskatīt *Paramount* saistības gadījumā, ja tiktu veiktas izmaiņas tiesiskajā regulējumā. Gan no šīs regulas 8. apsvēruma, gan no Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1128 (2017. gada 14. jūnijs) par tiešsaistes satura pakalpojumu pārrobežu pārnesamību iekšējā tirgū (OV 2017, L 168, 1. lpp.) 1. panta, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2019/789 (2019. gada 17. aprīlis), ar ko paredz noteikumus par to, kā īstenojamas autortiesības un blakustiesības, kuras piemēro noteiktām raidorganizāciju tiešsaistes pārraidēm un televīzijas un radio programmu retranslācijām, un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/83/EEK (OV 2019, L 130, 82. lpp.), 10. apsvēruma un no Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2019/790 (2019. gada 17. aprīlis) par autortiesībām un blakustiesībām digitālajā vienotajā tirgū un ar ko groza Direktīvas 96/9/EK un 2001/29/EK (OV 2019, L 130, 92. lpp.) izriet, ka pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas Savienības likumdevējs ir pieļāvis, ka audiovizuālais saturs tostarp var tikt pakļauts ģeogrāfiskā ierobežojuma mehānismiem.

- 26 Komisija un *BEUC* apstrīd šī *Groupe Canal +* argumentācijas pamatotību. Komisija turklāt apgalvo, ka *Groupe Canal +* argumenti, saskaņā ar kuriem Komisija neesot varējusi abstrahēties no rezolūcijas un tai esot bijis pienākums strīdīgajā lēmumā ietvert pārskatīšanas klauzulu gadījumā, ja tiktu veiktas izmaiņas tiesiskajā regulējumā, ir nepieņemami, jo Tiesā tie ir formulēti pirmoreiz.

b) Tiesas vērtējums

- 27 Pretēji tam, ko apgalvo Komisija, ir jāuzskata, ka ir pieņemami *Groupe Canal +* argumenti par tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, pirmkārt, savā analizē neņemdamā vērā vai arī pamatojumā noklusēdamā, ka Komisija nevarēja abstrahēties no rezolūcijas, un, otrkārt, neuzskatīdama, ka Komisijai, ņemot vērā likumdošanas procesu ģeogrāfiskās bloķēšanas jautājumā, strīdīgajā lēmumā būtu bijis pienākums ietvert noteikumu, paredzot pārskatīt *Paramount* saistības gadījumā, ja tiktu veiktas izmaiņas tiesiskajā regulējumā.
- 28 Atbilstoši Tiesas judikatūrai, ļaujot kādam lietas dalībniekam Tiesā pirmoreiz izvirzīt pamatu, ko tas nav izvirzījis Vispārējā tiesā, tam tiktu ļauts vērsties Tiesā ar strīdu, kas ir plašāks par to, kurš tika iesniegts izskatīšanai Vispārējā tiesā. Apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetence principā ir ierobežota līdz pārbaudei par Vispārējās tiesas veikto vērtējumu attiecībā uz tajā izskatītajiem pamatiem. Tomēr arguments, kas nav ticis izvirzīts pirmajā instancē, nav jauns pamats, kas nav pieņemams apelācijas stadijā, ja ar to ir tikai paplašināta argumentācija, kas jau tikusi pausta pamatā, kurš ir izvirzīts prasības pieteikumā Vispārējā tiesā (spriedums, 2019. gada 28. februāris, *Alfamicro/Komisija*, C-14/18 P, EU:C:2019:159, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Šajā lietā šā sprieduma 27. punktā minētie argumenti ir cieši saistīti ar ceturto pamatu, kas izklāstīts prasības pieteikumā pirmajā instancē un attiecas uz pilnvaru nepareizu izmantošanu, un ciktāl to mērķis ir pierādīt, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini uzskatījusi, ka Komisija, pieņemot strīdīgo lēmumu, nav izvairījusies no likumdošanas procesa jautājumā par ģeogrāfisko bloķēšanu, tie ir uzskatāmi par šī pamata papildinājumu, nevis par jaunu pamatu, kas pirmoreiz ir izvirzīts apelācijas tiesvedībā. Turklāt no prasības pieteikuma pirmajā instancē 252. punkta izriet, ka Vispārējā tiesā *Groupe Canal +* ir atsaukusies uz rezolūciju.
- 30 Tomēr šiem argumentiem nevar piekrist.
- 31 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru uz tiesību aktu pilnvaru nepareiza izmantošana ir attiecināma tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstīgām un saskanīgām pazīmēm, ir jākonstatē, ka tas ir pieņemts tikai vai vismaz galvenokārt tam, lai sasniegtu citus, nevis iepriekš paredzētos mērķus, vai tam, lai izvairītos no procedūras, kas Līgumā ir īpaši paredzēta, lai nodrošinātos pret attiecīgā gadījuma apstākļiem (spriedums, 2019. gada 31. janvāris, *Islamic Republic of Iran Shipping Lines u.c./Padome*, C-225/17 P, EU:C:2019:82, 115. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

- 32 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 130. punktā pamatoti ir norādījusi, ka likumdošanas process ģeogrāfiskās bloķēšanas jautājumā – kamēr tajā nav pieņemts tiesību akts – neskar pilnvaras, kas Komisijai ir piešķirtas saskaņā ar LESD 101. pantu un Regulu Nr. 1/2003.
- 33 Turklāt Vispārējā tiesā *Groupe Canal +* nav nedz apgalvojusi, nedz pierādījusi, ka Komisijai nebija tiesību uzsākt pārsūdzētā sprieduma 1. punktā minēto izmeklēšanu, kā tas ir citēts šā sprieduma 5. punktā, un tās ietvaros nepieciešamības gadījumā pieņemt lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 7. vai 9. pantu vai arī ka kāds tiesību akts nepieļauj vai aizliedz saskaņā ar minēto 9. pantu pieņemt lēmumu atzīt kāda uzņēmuma piedāvātās saistības, lai kļiedētu Komisijai radušās bažas par to, vai līguma noteikumi, kas ierobežo Savienības lielāko maksas televīzijas raidorganizāciju iespējas veikt televīzijas apraides pakalpojumu pārrobežu pasīvo tirdzniecību, ir saderīgi ar LESD 101. pantu.
- 34 Ar atvasinātajiem tiesību aktiem, uz kuriem atsaucas *Groupe Canal +*, *EFADs* un *UPC*, nevar apšaubīt Vispārējās tiesas analīzi, jo šie akti ir pieņemti pēc strīdīgā lēmuma pieņemšanas.
- 35 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 130. punktā būtībā uzskatīdama, ka, uzsākot pārsūdzētā sprieduma 1. punktā minēto izmeklēšanu, kā tas ir citēts šā sprieduma 5. punktā, un pieņemot strīdīgo lēmumu, Komisija ir rīkojusies savas kompetences ietvaros, un ka *Groupe Canal +* nav pierādījusi, ka šī iestāde būtu nepareizi izmantojusi pilnvaras.
- 36 Attiecībā uz *Groupe Canal +* iebildumu par tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, pārsūdzētā sprieduma 129. punktā noraidīdama tās argumentu, ka Komisija ir pieļāvusi pilnvaru nepareizu izmantošanu, jo *Paramount* piedāvātās saistības neatbilstot šīs iestādes sākotnējā vērtējumā paustajām bažām konkurences jomā, ir jānorāda, ka, pat ja tiktu pierādīts, ka šīs saistības neatbilst minētajām bažām, ar šo apstākli pašu par sevi nevar pierādīt pilnvaru nepareizu izmantošanu.
- 37 Līdz ar to šis iebildums, kā arī pirmais pamats kopumā ir jānoraida.

2. Par trešo pamatu

- 38 Trešajam pamatam ir divas daļas, no kurām pirmā attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, jo Vispārējā tiesa neesot atbildējusi uz *Groupe Canal +* izvirzīto pamatu, saskaņā ar kuru Komisija nav ņēmusi vērā ekonomisko un juridisko kontekstu, kādā iekļaujas attiecīgie noteikumi, un otrā daļa attiecas uz faktu nepilnīgu pārbaudi, jo Vispārējā tiesa esot uzskatījusi, ka *Groupe Canal +* ieņēmumu, kas gūti no klientiem Francijā, iespējamo samazināšanos var kompensēt ar *Groupe Canal +* iespēju piesaistīt klientus visā EEZ.

a) Par pirmo daļu

1) Lietas dalībnieku argumenti

- 39 *Groupe Canal +*, kuru atbalsta *EFADs*, *UPC* un Francijas Republika, apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 39. punktā nosprieždama, ka strīdīgā lēmuma tiesiskuma pārbaude var attiekties tikai uz jautājumu, pirmkārt, vai šajā lēmumā izklāstītie apstākļi ir pierādījums bažām konkurences jomā, otrkārt, vai apstipriņošas atbildes gadījumā *Paramount* saistības, kas ir atzītas par saistošām, spēj kļiedēt šīs bažas un, visbeidzot, vai *Paramount* nav piedāvājusi mazāk apgrūtināšas saistības, kas ir tikpat piemērotas. Tāpat Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 62.–66. punktā uzskatīdama, ka jautājums par to, vai rīcība, kuras dēļ ir radušās minētās bažas, atbilst LESD 101. panta 3. punkta piemērojamības kumulatīvajiem nosacījumiem, nav

saistīts ar tāda lēmuma raksturu kā strīdīgais lēmums un ka līdz ar to tai nav jālemj par *Groupe Canal* + argumentiem, saskaņā ar kuriem attiecīgie noteikumi veicinot gan kultūras daudzveidību, gan tās produkciju.

- 40 Vispārējā tiesa neesot atbildējusi uz pamatu, ar ko ir apgalvots, ka Komisija nav ņēmusi vērā Francijas ekonomisko un juridisko kontekstu, kurā iekļaujas attiecīgie noteikumi, un tādējādi neesot izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu. Līdz ar to *Groupe Canal* + neesot bijis iespējams uzzināt iemeslus, kādēļ Vispārējā tiesa nav apmierinājusi tās argumentus. Vispārējā tiesa savā vērtējumā neesot atspoguļojusi pienākumu ņemt vērā šo noteikumu ekonomisko un juridisko kontekstu. Tādējādi tā neesot ievērojusi Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru, pirmkārt, lai novērtētu, vai uzņēmumu savstarpēji noslēgts līgums pietiekami kaitē konkurencei, lai tas varētu tikt uzskatīts par konkurences pārkāpumu “mērķa dēļ” LESD 101. panta izpratnē, ir jāizvērtē šo tiesību normu saturs, ar tām sasniedzamie mērķi, kā arī ekonomiskais un juridiskais konteksts, kurā tās ietilpst, ņemot vērā attiecīgo preču vai pakalpojumu raksturu, kā arī faktiskos attiecīgā tirgus vai tirgu darbības un struktūras faktiskos apstākļus, un, otrkārt, Vispārējai tiesai ir jāpārbauda, vai izvirzītie pierādījumi ietver visu būtisko informāciju, kas būtu jāņem vērā, lai novērtētu sarežģītu situāciju, un vai ar tiem var pamatot secinājumus, kas no tiem ir izdarīti.
- 41 Vispārējā tiesa neesot veikusi padziļinātu ekonomiskā un juridiskā konteksta, kurā iekļaujas attiecīgie noteikumi, pārbaudi, bet pārsūdzētā sprieduma 40.–42. punktā esot vienīgi “kategoriski” norādījusi, ka šo noteikumu – kuru rezultātā tiek noteikta absolūta teritoriālā ekskluzivitāte – nolūks, ņemot vērā to saturu, mērķus un ekonomisko un tiesisko kontekstu, ir izslēgt jebkāda veida pārrobežu konkurenci, ar ko Vispārējai tiesai esot pieticis, lai pamatotu Komisijas bažas.
- 42 Francijas Republika uzskata, ka Vispārējā tiesa nav definējusi, kas tiek ietverts jēdzienā “bažas” konkurences jomā, lai ar tām tiktu pamatota lēmuma pieņemšana atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 9. pantam, un nav noskaidrojusi, vai attiecīgie noteikumi ir pietiekami kaitējoši, lai tie *prima facie* varētu tikt uzskatīti par konkurences ierobežojumu mērķa dēļ. Turklāt kultūras daudzveidības veicināšanas mērķis neesot nošķirams no attiecīgo noteikumu ekonomiskā un juridiskā konteksta un tātad nevarot tikt izslēgts no to pārbaudes saistībā ar LESD 101. panta 3. punktu.
- 43 *Groupe Canal* + turklāt apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 43.–50. punktā pamatodamās uz 2011. gada 4. oktobra spriedumu *Football Association Premier League* u.c. (C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631), lai secinātu, ka attiecīgie noteikumi varēja Komisijai radīt bažas šo noteikumu pretkonkurences mērķa dēļ, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, jo šis spriedums neattiecoties uz kinematogrāfijas nozari. Tādējādi Vispārējā tiesa esot abstrahējusies no kinematogrāfijas nozares īpašā ekonomiskā un juridiskā konteksta, lai gan Tiesa 1982. gada 6. oktobra spriedumā *Coditel* u.c. (262/81, EU:C:1982:334, 15. un 16. punkts) esot nospriedusi, ka iezīmes, kas raksturīgas kinematogrāfijas nozarei un tirgiem Savienībā (īpaši tās iezīmes, kas attiecas uz dublēšanu vai subtitrēšanu auditorijai ar atšķirīgu kultūras izpausmi un uz televīzijas apraides iespējām, kā arī uz filmu producēšanas finansēšanas sistēmām Eiropā), pierāda, ka ekskluzīvas pārstāvības licence pati par sevi nevar nepieļaut, ierobežot vai izkropļot konkurenci.
- 44 Komisija un *BEUC* apstrīd šīs argumentācijas pamatotību.

2) Tiesas vērtējums

- 45 Pirmkārt, attiecībā uz *Groupe Canal* + izvirzīto argumentu, ka Vispārējā tiesa esot, nenorādīdama pamatojumu, noraidījusi *Groupe Canal* + argumentāciju par attiecīgo noteikumu ekonomiskā un juridiskā konteksta ņemšanu vērā, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 36. panta un 53. panta pirmās daļas izrietošais Vispārējās tiesas pienākums pamatot savus spriedumus neliek tai izsmēloši vienu pēc otra izklāstīt visus lietas dalībnieku izteiktos argumentus. Tādējādi pamatojums var būt netiešs, ar nosacījumu, ka tas ieinteresētajām personām ļauj

uzzināt iemeslus, uz kuriem ir balstījusies Vispārējā tiesa, un Tiesai gūt pietiekamu informāciju, lai veiktu savu pārbaudi apelācijas ietvaros (spriedums, 2016. gada 14. septembris, *Trafilerie Meridionali* /Komisija, C-519/15 P, EU:C:2016:682, 41. punkts).

- 46 Šajā ziņā ir jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 40. punktā Vispārējā tiesa būtībā ir identificējusi Komisijas bažas attiecībā uz attiecīgajiem noteikumiem, konstatējama, ka strīdīgā lēmuma 37.–44. apsvērumā tā ir norādījusi, ka ar līgumiem, ar kuriem ir paredzēta absolūta teritoriāla ekskluzivitāte, tiek atjaunota valstu tirgu sadalīšana un tas ir pretrunā Līguma mērķim izveidot vienotu tirgu, un ka līdz ar to šādu noteikumu mērķis ir ierobežot konkurenci, ja vien, pamatojoties uz citiem apstākļiem, kas izriet no to ekonomiskā un tiesiskā konteksta, ir iespējams konstatēt, ka tie nav varējuši izraisīt šādu rezultātu.
- 47 Pārsūdzētā sprieduma 41. punktā Vispārējā tiesa ir rezumējusi strīdīgā lēmuma 46.–49. apsvērumu, no kuriem izriet, ka, Komisijas ieskatā, ņemot vērā attiecīgo noteikumu saturu, mērķus un ekonomisko un tiesisko kontekstu, tie ir vērsti uz jebkādas pārrobežu konkurences izslēgšanu un absolūtas teritoriālas aizsardzības piešķiršanu raidorganizācijām, kas ir *Paramount* līgumpartneri.
- 48 Lai gan ir taisnība, ka pārsūdzētā sprieduma 41. punktā Vispārējā tiesa uzreiz ir norādījusi, ka šie Komisijas apsvērumi ir pamatoti, tomēr, rūpīgi iepazīstoties ar šī sprieduma pamatojumu kopumā, no tā izriet, ka – pretēji *Groupe Canal +* apgalvotajam – Vispārējā tiesa, šādi rīkodamās, ir nevis izdarījusi “kategorisku” secinājumu bez argumentu padziļinātas pārbaudes, bet ir nākusi klajā ar savas pārbaudes rezultātu, lai pēc tam minētā sprieduma 43.–73. punktā izklāstītu šā rezultāta pamatojumu, tostarp norādot iemeslus, kuru dēļ attiecīgie noteikumi, Vispārējās tiesas ieskatā, varēja radīt Komisijai bažas saistībā ar LESD 101. panta 1. punktu.
- 49 Turklāt no pārsūdzētā sprieduma 51.–58. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa ir tieši izvērtējusi *Groupe Canal +*, Francijas Republikas, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment* argumentus par atbilstošu noteikumu likumību LESD 101. panta 1. punkta kontekstā, ņemot vērā šo noteikumu ekonomisko un juridisko kontekstu un neaizmirstot šo lietas dalībnieku argumentus par to, ka ar šiem noteikumiem, nekaitējot konkurencei, tiek veicināta kultūras daudzveidība; šos argumentus Vispārējā tiesa ir pārbaudījusi šī paša sprieduma 59.–72. punktā.
- 50 Līdz ar to ir jākonstatē, ka pārsūdzētā sprieduma 40.–73. punktā ietvertais pamatojums ļauj ieinteresētajām personām, konkrēti, *Groupe Canal +*, uzzināt iemeslus, uz kuriem ir balstījusies Vispārējā tiesa, un ļauj Tiesai gūt pietiekamu informāciju, lai veiktu savu pārbaudi šajā apelācijas tiesvedībā. Tādējādi Vispārējā tiesa, noraidīdama *Groupe Canal +* argumentāciju par attiecīgo noteikumu ekonomisko un juridisko kontekstu, nav pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.
- 51 Turpinājumā, ciktāl *Groupe Canal +* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, minētā sprieduma 43.–50. punktā pamatodamās uz 2011. gada 4. oktobra spriedumu *Football Association Premier League* u.c. (C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631), lai secinātu, ka attiecīgie noteikumi varēja radīt Komisijai bažas šo noteikumu pretkonkurences mērķa dēļ, ir jānorāda, ka, lai gan lieta, kurā tika taisīts šis spriedums, patiešām neattiecas uz kinematogrāfijas nozari, no minētā sprieduma 134., 141. un 142. punkta izriet, ka no komerciālā un konkurences viedokļa šī lieta attiecās uz izskatāmajai lietai pielīdzināmu situāciju, kurā ekskluzīvas licences līgumos, kas noslēgti starp intelektuālā īpašuma īpašniekiem un raidorganizācijām, bija ietverti papildu pienākumi, ar kuriem tika nodrošināta šo licenču izmantošanas teritoriālo ierobežojumu ievērošana, it īpaši šīm raidorganizācijām tika uzlikts par pienākumu darīt visu, lai aizsargātajam darbam nebūtu iespējams piekļūt ārpus teritorijas, uz kuru attiecas konkrētais licences līgums.
- 52 Turklāt nav pretrunu starp minēto spriedumu un 1982. gada 6. oktobra spriedumu *Coditel* u.c. (262/81, EU:C:1982:334), kas attiecas uz kinematogrāfijas nozari. Faktiski 1982. gada 6. oktobra sprieduma *Coditel* u.c. (262/81, EU:C:1982:334) 15. un 16. punktā – uz kuriem *Groupe Canal +* atsaucas – nebūt netiek atbalstīts *Groupe Canal +* arguments, ka attiecīgajiem noteikumiem līdzīgas

klauzulas var tikt uzskatītas par pilnībā spēkā esošām, jo tās esot kinematogrāfijas finansēšanas sistēmas stūrakmens; šajos punktos ir vienīgi norādīts, ka ekskluzīvās pārstāvības licence, ko attiecībā uz kādu filmu ir izsniedzis autortiesību īpašnieks, pati par sevi neierobežo un neizkropļo konkurenci. Turklāt minētā sprieduma 17. punktā Tiesa ir skaidri paredzējusi, ka autortiesību īstenošana uz filmu un no autortiesībām izrietošo filmas demonstrēšanas tiesību īstenošana spēj izkropļot konkurenci kinematogrāfijas tirgū.

- 53 Taču atšķirībā no lietas, kurā tika taisīts minētais spriedums, lieta, kurā tika pasludināts 2011. gada 4. oktobra spriedums *Football Association Premier League* u.c. (C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631), attiecās tieši uz papildu pienākumiem, kuru mērķis ir nodrošināt intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieka izsniegto licenču izmantošanas teritoriālo ierobežojumu ievērošanu.
- 54 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 46.–50. punktā, atsaukdams uz 2011. gada 4. oktobra spriedumu *Football Association Premier League* u.c. (C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631), būtībā uzskatot, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai licences līgumu noteikumi – kuros paredzēto savstarpējo saistību mērķis ir novērst tādu audiovizuāla satura apraides pakalpojumu pārrobežu sniegšanu, uz kuriem attiecas līgumi un tādējādi ar tiem katrai raidorganizācijai tiek piešķirta absolūta teritoriālā aizsardzība –, ņemot vērā gan ar šiem noteikumiem sasniedzamos mērķus, gan to ekonomisko un juridisko kontekstu, var tikt uzskatīti par tādiem, kuru mērķis ir ierobežot konkurenci LESD 101. panta 1. punkta izpratnē, un, ciktāl šie attiecīgie noteikumi ietver šādus pienākumus, tie ir bijis pamats, lai šajā lietā Komisijai rastos bažas šo noteikumu pretkonkurences mērķa dēļ, neskarot iespēju pēc pilnīgas pārbaudes pieņemt galīgu lēmumu, kurā tiek konstatēts, vai ir ticis pieļauts minētās normas pārkāpums vai arī šāda pārkāpuma nav.
- 55 Visbeidzot ir jānoraida arī *Groupe Canal +* arguments par tiesību kļūdu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, pārsūdzētā sprieduma 39. un 62.–66. punktā būtībā uzskatīdama, ka jautājums par to, vai rīcība, kas Komisijai ir radījusi bažas konkurences jomā, atbilst LESD 101. panta 3. punkta piemērošanas nosacījumiem, nav saistīts ar tāda lēmuma raksturu, kas pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. pantu, un ka līdz ar to šāda lēmuma tiesiskuma pārbaudes ietvaros Vispārējai tiesai nav jālemj par tiem prasītājas argumentiem, kas attiecas uz šīs LESD normas piemērošanu.
- 56 Proti, kā Vispārējā tiesa pamatoti ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 62. punktā, LESD 101. panta 3. punkts ir piemērojams tikai tad, ja iepriekš ir ticis konstatēts LESD 101. panta 1. punkta pārkāpums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 7. februāris, *Slovenská sporiteľňa*, C-68/12, EU:C:2013:71, 30. punkts).
- 57 Taču, tā kā Komisija ir atbrīvota no pienākuma kvalificēt un konstatēt pārkāpumu, kad tā pieņem lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. pantu (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, *Komisija/Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 40. punkts), tai šāda lēmuma ietvaros nevar būt pienākums galīgi izvērtēt, vai nolīgums, lēmums vai saskaņotas darbības atbilst LESD 101. panta 3. punkta nosacījumiem.
- 58 Turklāt, kā Vispārējā tiesa pamatoti ir norādījusi pārsūdzētā sprieduma 62. punktā, lai piemērotu LESD 101. panta 3. punktu, ir jānoskaidro konkurenci veicinošās sekas, kas rodas, noslēdzot ar LESD 101. panta 1. punktu nesaderīgu līgumu, un jāpārbauda, vai šīs konkurenci veicinošās sekas atsvēr pret konkurenci vērstās sekas.
- 59 No Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punkta izriet, ka lēmumi, kurus Komisija pieņem, pamatojoties uz šo tiesību normu, ir balstīti uz attiecīgās rīcības pret konkurenci vērstā rakstura sākotnējo vērtējumu. Līdz ar to, tā kā šādā lēmumā nav ietverts padziļināts un pilnīgs vērtējums par visām tām šīs rīcības sekām, kas ir vērstas pret konkurenci, Komisija nevar salīdzināt tai norādītās konkurenci veicinošās sekas, pieņemot, ka tās ir pierādītas.

- 60 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 62. punktā nosprieždama, ka jautājums par to, vai rīcība, kas Komisijai radījusi bažas konkurences jomā, atbilst LESD 101. panta 3. punkta piemērošanas nosacījumiem, nav saistīts ar lēmuma, kas pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. pantu, raksturu.
- 61 Attiecībā uz apstākli, ka Komisija strīdīgā lēmuma 50.–52. apsvērumā sākotnēji ir lēmusi par LESD 101. panta 3. punkta piemērošanu šajā lietā, ir jānorāda, ka šie apsvērumi bija daļa no Komisijas veiktā sākotnējā vērtējuma par attiecīgajiem noteikumiem un tajos nebija ietverts nekāds galīgs vērtējums par šo jautājumu, bet to mērķis bija tikai norādīt, ka Komisija šajā vērtējumā bija ņēmusi vērā argumentus, kurus par minēto jautājumu *Paramount* bija izvirzījusi jau pirms paziņojuma par iebildumiem.
- 62 Ņemot vērā šos apstākļus, trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

b) Par otro daļu

1) Lietas dalībnieku argumenti

- 63 *Groupe Canal +*, ko atbalsta *EFADs*, *UPC* un Francijas Republika, apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 57. un 69. punktā uzskatīdama, ka *Groupe Canal +* ieņēmumu, kas gūti no klientiem Francijā, iespējamo samazināšanos varot kompensēt ar *Groupe Canal +* brīvu iespēju piesaistīt klientus visā EEZ, nevis tikai Francijā, Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā kinematogrāfijas nozares īpatnības un nav pārbaudījusi visus faktus, kas tai ir bijušie iesniegti. Proti, Vispārējā tiesa acīmredzami neesot ņēmusi vērā *Groupe Canal +* iesniegto pētījumu “*The impact of cross-border to audiovisual content on EU consumers*”, kuru 2016. gada maijā izstrādāja biroji *Oxera* un *O & O* un no kura izrietot, ka Eiropas kinematogrāfijas finansēšanai ir nepieciešama teritoriālā ekskluzivitāte, jo Savienībā ir atšķirīga kultūras sensibilitāte, ka Eiropas filmu vērtība dažādās dalībvalstīs vai dažādās valodās ir atšķirīga un ka Eiropas filmu producēšanu un tādējādi kultūru daudzveidību Eiropas mērogā galvenokārt finansē raidorganizācijas, pamatojoties uz absolūtas teritoriālās aizsardzības sistēmu. Ieņēmumu samazināšanos nevarēšot kompensēt, jo *Groupe Canal +* vairs nevarēšot uzsvērt atsevišķa satura izplatīšanas ekskluzivitāti un Francijā esošie patērētāji galvenokārt izvēlēšoties maksāt tirgus dalībniekiem, kuri izplata pievilcīgu saturu, visbiežāk angļu valodā. Daudzteritoriālas licences izmaksas esot daudz augstākas nekā valsts licences izmaksas, kas izplatītājiem padarot šo pirmo minēto licenci nepieejamu. Izmaksas, lai iegūtu jaunus abonentus ārpus izplatītāja tradicionālās teritorijas, būtiski samazinātu izplatītāja iespējas īstenot producēšanu. Katrā ziņā *Groupe Canal +* licencēm raksturīgie ģeogrāfiskie ierobežojumi neļaujot tai brīvi vērsties pie klientiem visā Savienībā.
- 64 Komisija un *BEUC* apstrīd šīs argumentācijas pamatotību.

2) Tiesas vērtējums

- 65 Vispirms ir jānorāda, ka, ciktāl trešā pamata otrajā daļā izklāstīto argumentu mērķis ir kritizēt pārsūdzētā sprieduma 69. punktā ietvertos apsvērumus, šie argumenti ir jānoraida kā nepamatoti.
- 66 Proti, no pārsūdzētā sprieduma 67. punktā izmantotās frāzes “jebkurā gadījumā” un no minētā sprieduma 72. punktā izmantotās frāzes “lai arī būtu jāuzskata, ka Komisijai strīdus procedūrā bija jāpārbauda LESD 101. panta 3. punkta piemērojamība” izriet, ka Vispārējās tiesas veiktais vērtējums minētā sprieduma 67.–72. punktā ir ticis ietverts pilnības labad gadījumā, ja būtu jāuzskata, ka Komisijai bija pienākums pārbaudīt LESD 101. panta 3. punkta piemērojamību.

- 67 Kā izriet no apelācijas sūdzības trešā pamata pirmās daļas pārbaudes, Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka procedūrā, kuras rezultātā tika pieņemts strīdīgais lēmums, Komisijai nebija pienākuma izvērtēt, vai ir izpildīti LESD 101. panta 3. punkta nosacījumi, tādēļ iebildumi, kas vērsti pret pārsūdzētā sprieduma 69. punktu – pat ja tie būtu pamatoti – katrā ziņā nevar būt pamats, lai pārsūdzēto spriedumu atceltu.
- 68 Ciktāl trešā pamata otrajā daļā izvirzītie argumenti attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 57. punktā minētajiem apsvērumiem, ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 256. pantu un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. pantu apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tādējādi tikai Vispārējās tiesas kompetencē ir, pirmkārt, konstatēt faktus un, otrkārt, novērtēt šos faktus. Tikai tad, ja no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem izriet, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi būtisku neprecizitāti faktu konstatējumā vai sagrozījusi pierādījumus, ar kuriem tiek pamatoti šie fakti, šis konstatējums un minēto pierādījumu vērtējums veido tiesību jautājumus, kas ir pakļauti Tiesas pārbaudei apelācijā (skat. rīkojumu, 2019. gada 19. decembris, *OPS Újpest/Komisija*, C-741/18 P, nav publicēts, EU:C:2019:1104, EU:C:2019:1104, 19. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 69 Tomēr ar šiem *Groupe Canal +* argumentiem tiek apšaubīts vienīgi Vispārējās tiesas veiktais faktu vērtējums – saskaņā ar kuru *Groupe Canal +* ieņēmumu, kas gūti no klientiem Francijā, iespējamo samazināšanos varot kompensēt tas, ka, pateicoties saistībām, kas ir uzliktas saskaņā ar strīdīgo lēmumu, *Groupe Canal +* tagad ir brīva iespēja piesaistīt klientus visā EEZ, nevis tikai Francijā – un netiek apgalvots, ka šo saistību apjoms būtu sagrozīts.
- 70 Līdz ar to minētie *Groupe Canal +* argumenti ir nepieņemami.
- 71 Ņemot vērā iepriekš norādītos apsvērumus, trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji nepamatota un daļēji nepieņemama.
- 72 No tā izriet, ka trešais pamats ir jānoraida.

3. Par otro pamatu

a) Lietas dalībnieku argumenti

- 73 *Groupe Canal +* norāda, ka, lai pārsūdzētā sprieduma 72. punktā secinātu, ka Komisijas veiktajā sākotnējā vērtējumā – kurā tā konstatēja, ka LESD 101. panta 3. punkta nosacījumi nav izpildīti, – nav pieļauta kļūda, Vispārējā tiesa minētā sprieduma 67. punktā esot uzskatījusi, ka attiecīgajos noteikumos ir paredzēti ierobežojumi, kas pārsniedz to, kas ir vajadzīgs, lai producētu un izplatītu audiovizuālus darbus, kuriem ir jānodrošina intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzība, un minētā sprieduma 70. punktā tā ir uzskatījusi, ka šie noteikumi izslēdz jebkādu konkurenci attiecībā uz ASV filmām. Tomēr tiesvedībā Vispārējā tiesā lietas dalībnieki neesot apsprieduši nevienu no šiem apsvērumiem. Tādējādi tā neesot ievērojusi sacīkstes principu.
- 74 Komisija apstrīd *Groupe Canal +* argumentācijas pamatotību. Komisija un *BEUC* uzskata, ka otrais pamats katrā ziņā ir nepamatots, jo tas ir vērsti pret pārsūdzētā sprieduma pakārtotajiem motīviem. *BEUC* galvenokārt uzskata, ka šis pamats ir nepieņemams, jo tas esot acīmredzami nekonkrēts.

b) Tiesas vērtējums

- 75 Otrais pamats ir vērsti pret pārsūdzētā sprieduma 67., 70. un 72. punktu, kuri attiecas uz LESD 101. panta 3. punkta piemērošanu šajā lietā.

76 Šajā ziņā, nepastāvot vajadzībai pārbaudīt, vai, kā to apgalvo *BEUC*, šis pamats ir jāatzīst par nepieņemamu, šī sprieduma 66. un 67. punktā izklāstīto iemeslu dēļ ir jāuzskata, ka minētais pamats ir nepamatots.

77 No tā izriet, ka otrais pamats ir jānoraida.

4. Par ceturto pamatu

78 Ceturtajam pamatam ir divas daļas, no kurām pirmā daļa attiecas uz samērīguma principa pārkāpumu un trešo personu tiesību neievērošanu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, uzskatīdama, ka Komisijai nebija atsevišķi jāanalizē katrs attiecīgais valsts tirgus, un otrā daļa attiecas gan uz paraugprakses 128. punkta, gan arī trešo personu līgumisko tiesību neievērošanu, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, uzskatīdama, ka strīdīgais lēmums neietekmē *Groupe Canal +* iespēju vērsties valsts tiesā, lai panāktu savu līgumisko tiesību ievērošanu.

a) Par pirmo daļu

1) Lietas dalībnieku argumenti

79 *Groupe Canal +*, kuru atbalsta *UPC* un Francijas Republika, būtībā norāda, ka, akceptējama *Paramount* saistības, kas attiecas uz visiem līgumiem, kuri noslēgti ar EEZ raidorganizācijām, lai gan Komisijas sākotnējais vērtējums un šīs iestādes izteiktās bažas konkurences jomā attiecās tikai uz *Sky* piešķirtajām ekskluzīvajām tiesībām Apvienotās Karalistes un Īrijas teritorijā, Komisija esot “ekstrapolējusi” savu pamatojumu, izvairīdamās no pienākuma pārbaudīt citus valstu tirgus un tādējādi neņemdamā vērā citu tirgu – it īpaši Francijas tirgus – īpatnības, kam ir raksturīgi, ka audiovizuālo darbu radīšanas finansēšanu nodrošina raidorganizācijas, tostarp *Groupe Canal +*. Pārsūdzētā sprieduma 118. punktā apstiprinot Komisijas pieeju, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi samērīguma principu, kā arī trešo personu tiesības, tādējādi radot pretrunu ar 2010. gada 29. jūnija spriedumu Komisija/*Alrosa* (C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41. punkts).

80 Komisija, kuru atbalsta *BEUC*, apstrīd šīs argumentācijas pamatotību.

2) Tiesas vērtējums

81 Šajā lietā ir konstatēts, ka Komisijas sākotnējais vērtējums attiecās tikai uz dažiem noteikumiem, kas iekļauti *Paramount* un *Sky* noslēgtajos licences līgumos, ar kuriem *Paramount* bija piešķīrusi *Sky* ekskluzīvās licences Apvienotās Karalistes un Īrijas teritorijā. Proti, no pārsūdzētā sprieduma 3. punkta izriet, ka Komisija savu izmeklēšanu bija koncentrējusi uz diviem savstarpēji saistītiem šo līgumu noteikumiem. Pirmā noteikuma mērķis bija aizliegt vai ierobežot *Sky* iespējas darīt pieejamus televīzijas apraides pakalpojumus, reaģējot uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem, kuri atrodas EEZ, bet ārpus Apvienotās Karalistes un Īrijas. Līgumu, ko *Paramount* bija noslēgusi ar raidorganizācijām, kuras reģistrētas EEZ, bet ārpus Apvienotās Karalistes, otrajā noteikumā bija paredzēts, ka *Paramount* aizliedz vai ierobežo šo minēto raidorganizāciju iespējas darīt pieejamus televīzijas apraides pakalpojumus, reaģējot uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem, kuri atrodas Apvienotajā Karalistē un Īrijā.

82 Turklāt no pārsūdzētā sprieduma 8.–10. punkta tostarp izriet, ka *Paramount* saistības, kas uzliktas ar strīdīgo lēmumu, attiecās arī uz līdzīgiem noteikumiem licences līgumos, kurus *Paramount* bija noslēgusi vai varēja noslēgt ar citām EEZ reģistrētajām raidorganizācijām.

- 83 Pārsūdzētā sprieduma 40. un 41. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisijas bažas par attiecīgajiem noteikumiem attiecas uz šo noteikumu rezultātā radīto absolūto teritoriālo ekskluzivitāti, tādējādi atjaunojot valstu tirgu sadali un nonākot pretrunā ar Līguma mērķi izveidot vienotu tirgu.
- 84 Kā Vispārējā tiesa pamatoti ir atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma 46. punktā, saskaņā ar Tiesas judikatūru līgums, kas ir vērsts uz valstu tirgu sadales atjaunošanu, var būt pretrunā Līguma mērķim īstenot šo tirgu integrāciju, izveidojot vienotu tirgu. Tādējādi līgumi, kuru mērķis ir sadalīt tirgus atbilstoši valstu robežām vai apgrūtināt valstu tirgu savstarpējo mijiedarbību – ņemot vērā ar šiem līgumiem sasniedzamos mērķus, kā arī ekonomisko un juridisko kontekstu, kādā šie līgumu iekļaujas, – ir uzskatāmi par tādiem, kuru mērķis ir ierobežot konkurenci LESD 101. panta 1. punkta izpratnē.
- 85 Šādi nolīgumi var apdraudēt vienotā tirgus pienācīgu darbību, tādējādi – neatkarīgi no valstu tirgos pastāvošās situācijas – pārkāpjot vienu no galvenajiem Savienības mērķiem.
- 86 Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 118. punktā Vispārējā tiesa pamatoti ir uzskatījusi, ka – ciktāl attiecīgo noteikumu mērķis bija sadalīt visas EEZ valstu tirgus un šo noteikumu juridiskais un ekonomiskais konteksts neļauj konstatēt, ka tie nevar apdraudēt konkurenci, – Regulas Nr. 1/2003 9. panta piemērošanas kontekstā attiecīgie noteikumi varēja Komisijai radīt bažas konkurences jomā attiecībā uz visu šo ģeogrāfisko teritoriju, tai pat atsevišķi nepārbaudot katru attiecīgo valstu tirgu.
- 87 No tā izriet, ka ceturrtā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

b) Par otro daļu

1) Lietas dalībnieku argumenti

- 88 *Groupe Canal +* apgalvo, ka, pārsūdzētā sprieduma 104. punktā nolemdama, ka strīdīgais lēmums nav uzskatāms par iejaukšanos līgumu slēgšanas brīvībā, jo *Groupe Canal +* varot celt prasību valsts tiesā, lūdzot konstatēt, vai attiecīgie noteikumi ir saderīgi ar LESD 101. panta 1. punktu, un attiecībā uz *Paramount* izdarīt valsts tiesībās paredzētos secinājumus, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi no Regulas Nr. 1/2003 9. panta, paraugprakses 128. punkta un tās 76. zemsvītras piezīmes izrietošo principu, ka atbilstoši šim 9. pantam pieņemtā lēmuma mērķis vai sekas nevar būt saistību uzlikšana tirgus dalībniekiem, kas nav piedāvājuši uzņemties saistības un kas nav apņēmušies tās pildīt.
- 89 Turklāt, pārsūdzētā sprieduma 103. punktā norādīdama, ka gadījumā, ja valsts tiesa uzdotu *Paramount* nepildīt ar [strīdīgo lēmumu uzliktās] saistības, Komisijai būtu jāatsāk izmeklēšana, Vispārējā tiesa esot skaidri atzinusi, ka šo saistību izpilde ir atkarīga no *Groupe Canal +* gribas, neizdarot visus juridiskos secinājumus, kas izriet no šī konstatējuma.
- 90 *Groupe Canal +*, ko atbalsta Francijas Republika, būtībā apgalvo, ka, pārsūdzētā sprieduma 100. punktā uzskatīdama, ka strīdīgais lēmums labākajā gadījumā varētu ietekmēt valsts tiesas vērtējumus vienīgi tādā mērā, ciktāl tajā ir ietverts sākotnējais vērtējums, Vispārējā tiesa ir būtiski pārkāpusi trešo personu tiesības, šajā gadījumā *Groupe Canal +* tiesības. Šis lēmums liedzot *Groupe Canal +* īstenot līgumu slēgšanas brīvību, jo faktiski tā nevarētu panākt, ka valsts tiesa nonāk pretrunā Komisijai un atzīst, ka attiecīgie noteikumi ir spēkā. Šajā ziņā no 2017. gada 23. novembra sprieduma *Gasorba* u.c. (C-547/16, EU:C:2017:891, 28. un 29. punkts) izrietot, ka valsts tiesas nevar neņemt vērā lēmumus, kas pieņemti, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punktu, un ka tām ir jāņem vērā Komisijas sākotnējie vērtējumi un jāuzskata tie par norādi vai pat par pirmšķietamu pierādījumu par attiecīgā nolīguma neatbilstību konkurences noteikumiem. Šo tiesu brīvība tiktu saglabāta tikai tādā gadījumā, ja tās nolemtu pašas veikt izmeklēšanu par attiecīgo līgumu atbilstību konkurences tiesībām.

- 91 Francijas Republika piebilst, ka uz Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punkta balstītā lēmuma ietekmi uz valsts tiesas vērtējumu pastiprina saistības, par kurām ir panākta vienošanās ar citiem attiecīgās nozares uzņēmumiem, tādējādi turpmākās saistības tiks uzskatītas par standartu, no kura valsts tiesai būs grūti atkāpties. Turklāt tas, ka Komisijai būtu jāatsāk izmeklēšana saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. panta 2. punkta b) apakšpunktu gadījumā, ja, valsts tiesas ieskatā, ar attiecīgo līgumu netiktu pārkāpts LESD 101. panta 1. punkts, varētu atturēt valsts tiesu no Komisijas veiktā sākotnējā vērtējuma apstrīdēšanas.
- 92 Komisija, kuru atbalsta *BEUC*, būtībā uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 83.–108. punktā ir pamatoti atzinusi, ka *Paramount* saistību izpilde nav atkarīga no trešās personas, tostarp *Groupe Canal +*, gribas. Piedāvājama uzņemties saistības, *Paramount* esot īstenojusi savu līgumu slēgšanas brīvību turpmāk nepiekrīst noteiktiem līguma noteikumiem vai tos neuzskatīt par saistošiem, un šāds lēmums neesot atkarīgs no trešās personas gribas. Turklāt tas, ka Komisija ir akceptējusi minētās saistības, neatņemot *Groupe Canal +* iespēju vērsties valsts tiesā, lai aizsargātu savas tiesības līgumattiecībās ar *Paramount*. Ja valsts tiesa uzskata, ka attiecīgie noteikumi nav pretrunā LESD 101. panta 1. punktam vai ka tie atbilst šī panta 3. punktā paredzētajiem nosacījumiem, tai būs jāizvērtē, vai tajā izskatāmās tiesvedības rezultātā *Paramount* nebūtu jāpilda ar strīdīgo lēmumu uzliktās saistības. Lai izvairītos no tā, ka šīs tiesvedības iznākums liek *Paramount* nepildīt minētās saistības, valsts tiesa varētu atteikties uzdot pildīt attiecīgos noteikumus, vienlaikus saskaņā ar piemērojamajām valsts tiesību normām uzlikdama *Paramount* pienākumu veikt izpildi līdzvērtīgā veidā, samaksājot zaudējumu atlīdzību. Vispārējā tiesa šādu risinājumu esot paredzējusi pārsūdzētā sprieduma 103. punktā.
- 93 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 102. punktā Vispārējā tiesa esot pamatoti uzskatījusi, ka *Groupe Canal +* varētu panākt, ka valsts tiesa nonāk pretrunā Komisijai un atzīst, ka attiecīgie noteikumi ir spēkā. No 2017. gada 23. novembra sprieduma *Gasorba* u.c. (C-547/16, EU:C:2017:891) 29. punkta izrietot, ka valsts tiesai būtu jāņem vērā vienīgi Komisijas veiktais sākotnējais vērtējums, kas ir izklāstīts strīdīgajā lēmumā, un šis vērtējums ir jāuzskata par norādi vai pat par pirmšķietamu pierādījumu par attiecīgā nolīguma neatbilstību konkurences noteikumiem.

2) Tiesas vērtējums

- 94 Pārbaudījama pirmajā instancē izvirzītā trešā pamata otro daļu, kurā ir apgalvots, ka, neievērojot samērīguma principu, esot pieļauts trešo personu, tādu kā *Groupe Canal +*, līgumisko tiesību aizskārums, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 89. un 90. punktā būtībā uzskatīja, ka lēmums, kas pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 9. pantu, ir saistošs tikai tiem uzņēmumiem, kuri ir piedāvājuši uzņemties “saistības” šīs tiesību normas izpratnē, un šā lēmuma mērķis vai sekas nevar būt šādu saistību uzlikšana tirgus dalībniekiem, kas tās nav ne piedāvājuši uzņemties, ne apņēmušies pildīt.
- 95 Pārsūdzētā sprieduma 91. un 92. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka gadījumā, ja saistības ietver pienākumu nepiemērot tādu līguma noteikumu, ar ko trešām personām tiek piešķirtas tiesības, tad atzīt Komisijas tiesības uzlikt šādu noteikumu kādai trešai personai – tādai kā *Groupe Canal +*, kura šīs saistības nav piedāvājusi uzņemties un pret kuru Komisija nav uzsākusi procedūru, – nozīmētu iejaukties attiecīgā tirgus dalībnieka līgumu slēgšanas brīvībā, tādējādi pārsniedzot Regulas Nr. 1/2003 9. pantā noteikto.
- 96 Pēc tam Vispārējā tiesa pārbaudīja, vai, ņemot vērā strīdīgā lēmuma formulējumu, kā arī juridisko kontekstu, kādā tas tika pieņemts, tā mērķis vai sekas ir tādas, ka *Paramount* piedāvātās saistības ir pielīdzināmas saistībām, kuras, pārkāpjot minēto 9. pantu, būtu piedāvājusi uzņemties prasītāja. Šajā ziņā, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 94. punktā tā norādīja, ka no šī lēmuma neizriet, ka ar to būtu uzliktas jebkādas saistības tādiem *Paramount* līgumpartneriem kā *Groupe Canal +*.

- 97 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 95. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, pirmkārt, apstākļi, ka *Paramount* vispārēji ir apņēmusies nevērsties tiesā, lai panāktu, ka raidorganizācijas ievēro saistības neveikt pasīvo tirdzniecību ārpus to ekskluzīvās teritorijas, kā tas ir paredzēts strīdīgā lēmuma pielikuma 2.2. punkta a) apakšpunktā, automātiski nozīmē to, ka *Paramount* neievēro savu pienākumu aizliegt šādu tirdzniecību, kā tas ir paredzēts minētā pielikuma 2.2. punkta b) apakšpunktā, un, otrkārt, ar šīm saistībām savukārt automātiski tiek apdraudētas raidorganizācijām, kuras ir *Paramount* līgumpartneri, piemērotās līgumiskās tiesības attiecībā uz *Paramount*, šīm tiesībām ietverot to, ka *Paramount* katram līgumpartnerim garantē absolūtu teritoriālu ekskluzivitāti attiecībā uz katra licences līguma priekšmetu par maksas televīzijas producēšanu.
- 98 Pārsūdzētā sprieduma 96. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka šajā ziņā rodas jautājums, vai šāds rezultāts tiek sasniegts ar pašu strīdīgo lēmumu – tādā gadījumā tas izraisītu neatgriezeniskas sekas trešām personām, kuras nav nedz piedāvājušas, nedz apņēmušas pildīt uzliktās saistības, – vai arī *Paramount* paziņojums par attiecīgo noteikumu neievērošanu būtībā ir rīcība, ko šī pēdējā minētā uzņemas ar pašas risku, un ar to nekādā ziņā netiek skarta *Paramount* līgumpartneru iespēja celt prasību valsts tiesā, lai panāktu minēto noteikumu ievērošanu.
- 99 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 100. un 102. punktā Vispārējā tiesa it īpaši uzskatīja, ka saistībā ar prasību, ko cēlis uzņēmusies, kura mērķis ir panākt, lai tiktu ievērotas tā līgumiskās tiesības, kas tiek aizskartas ar saistībām, kuras ir uzliktas ar Komisijas lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punktam, valsts tiesai nav liegts izdarīt secinājumu, kas pilnībā vai daļēji atšķiras no šajā lēmumā ietvertā Komisijas sākotnējā vērtējuma par konkurences tiesībām, un uzskatīt, ka ar šo saistību noteikumiem netiek pārkāpts LESD 101. panta 1. punkts.
- 100 Turklāt pārsūdzētā sprieduma 103. punktā Vispārējā tiesa būtībā uzskatīja, ka valsts tiesām ir pilnvaras pieņemt lēmumu, ar kuru *Paramount* varētu nepildīt ar strīdīgo lēmumu uzliktās saistības.
- 101 Minētā sprieduma 104. punktā Vispārējā tiesa no šiem apsvērumiem secināja, ka strīdīgais lēmums neietekmē *Groupe Canal +* iespēju celt prasību valsts tiesā, lūdzot konstatēt attiecīgo noteikumu atbilstību LESD 101. panta 1. punktu, un attiecībā uz *Paramount* izdarīt valsts tiesībās paredzētos secinājumus.
- 102 Minētā sprieduma 106. punktā tā secināja, ka, pieņemdama strīdīgo lēmumu, Komisija ir rīkojusies saskaņā ar savām pilnvarām, kas tai ir piešķirtas atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 9. pantam, un ir ievērojusi šī tiesību akta mērķi, kas ir balstīts uz procesuālās ekonomijas un efektivitātes apsvērumiem, neskarot *Groupe Canal +* līgumiskās vai procesuālās tiesības tādā mērā, lai tiktu pārsniegts šā mērķa sasniegšanai nepieciešamais.
- 103 *Groupe Canal +* būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ievērojusi samērīguma principu, samazinādama attiecīgo saistību – kuras *Paramount* ir uzņēmusies un kuras ar strīdīgo lēmumu ir atzītas par saistošām – ietekmi uz *Groupe Canal +* līgumiskajām tiesībām, un apgalvo, ka Vispārējā tiesa šajā kontekstā ir balstījusies uz kļūdainu pieņēmumu par valsts tiesā celtas prasības, kas balstīta uz šādām tiesībām, iedarbīgumu.
- 104 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru samērīguma princips prasa, lai Savienības iestāžu akti būtu piemēroti ar attiecīgo tiesisko regulējumu sasniedzamo leģitīmo mērķu īstenošanai un tie nepārsniegtu šo mērķu sasniegšanai nepieciešamo (spriedums, 2018. gada 11. decembris, *Weiss u.c.*, C-493/17, EU:C:2018:1000, 72. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 105 Komisijas veiktā samērīguma principa īstenošana saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 9. pantu ietver tikai pārbaudi par to, vai attiecīgās saistības atbilst bažām, par kurām tā ir informējusi attiecīgos uzņēmumus, un vai tie nav piedāvājuši mazāk apgrūtināšas saistības, kas ir tikpat piemērotas, lai atrisinātu šīs problēmas. Veicot šo pārbaudi, Komisijai tomēr ir jāņem vērā trešo personu intereses (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, *Komisija/Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41. punkts).

- 106 Kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 123. punktā, ja Komisija pārbauda saistības nevis pēc to piemērotības konkurences jomā radušos bažu novēršanai, bet ņemot vērā to ietekmi uz trešo personu interesēm, samērīguma princips prasa, lai trešo personu tiesības nezaudētu savu būtību.
- 107 Šajā kontekstā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 91. un 92. punktā būtībā pamatoti ir nospriedusi, ka tas, ka Komisija ir uzlikusi par pienākumu tirgus dalībniekam nepiemērot konkrētus līguma noteikumus savam līgumpartnerim – tādām kā *Groupe Canal +*, kurš šīs saistības nav piedāvājis uzņemties un pret kuru nav uzsākta ar to saistīta procedūra, un tādējādi nav pierādīts, ka tas būtu piekritis saistībām saskaņā ar paraugprakses 128. punktu, nozīmētu iejaukšanos līgumpartnera līgumu slēgšanas brīvībā, kas pārsniegtu Regulas Nr. 1/2003 9. panta noteikto. Pēc tam, pārsūdzētā sprieduma 94. punktā norādīdama, ka no strīdīgā lēmuma, kas pieņemts, pamatojoties uz minēto 9. pantu, neizriet, ka ar to *Groupe Canal +* tieši būtu uzlikts jebkāds pienākums, Vispārējā tiesa tomēr šī sprieduma 95. punktā pamatoti ir norādījusi, ka *Paramount* saistības, kas ar šo lēmumu ir uzliktas, automātiski nozīmē, ka *Paramount* neievēro noteiktas savas līgumsaistības attiecībā pret *Groupe Canal +*, kā tas ir paredzēts licences līgumā, kurš stājās spēkā 2014. gada 1. janvārī.
- 108 Protams, kā izriet no Regulas Nr. 1/2003 13. apsvēruma, lēmumi, kurus Komisija pieņem saskaņā ar šīs regulas 9. pantu, neskar tostarp dalībvalstu tiesu pilnvaras konstatēt LESD 101. un 102. panta pārkāpumu un lemt par attiecīgo lietu. Tāpat arī Komisijas lēmums par saistībām attiecībā uz uzņēmēju savstarpēji noslēgtiem atsevišķiem līgumiem saskaņā ar šīs regulas 9. panta 1. punktu neliedz valsts tiesām pārbaudīt minēto līgumu atbilstību konkurences tiesību normām un vajadzības gadījumā konstatēt šo līgumu spēkā neesamību, piemērojot LESD 101. panta 2. punktu (spriedums, 2017. gada 23. novembris, *Gasorba u.c.*, C-547/16, EU:C:2017:891, 30. punkts).
- 109 Tomēr saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 16. panta 1. punkta pirmo teikumu, ja valsts tiesas lemj par līgumiem, lēmumiem vai darbībām, uz kurām attiecas LESD 101. vai 102. pants un uz kurām jau attiecas Komisijas lēmums, tās nevar pieņemt lēmumus, kas ir pretrunā Komisijas pieņemtajam lēmumam.
- 110 Tādējādi tāds valsts tiesas nolēmums, ar ko uzņēmumam – kurš ir uzņēmies saistības, kas uzliktas ar lēmumu, kurš pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punktu, – tiktu uzlikts pienākums pārkāpt šādas saistības, būtu acīmredzami pretrunā šim lēmumam.
- 111 No tā izriet, ka, pārsūdzētā sprieduma 103. punktā būtībā nosprieždama, ka valsts tiesas, kurās ir celta prasība par *Groupe Canal +* līgumisko tiesību ievērošanu, attiecīgā gadījumā varētu likt *Paramount* nepildīt savas saistības, kuras ir uzliktas ar strīdīgo lēmumu, Vispārējā tiesa nav ievērojusi Regulas Nr. 1/2003 16. panta 1. punkta pirmo teikumu.
- 112 Turklāt saskaņā ar Tiesas judikatūru (spriedums, 2000. gada 14. decembris, *Masterfoods* un *HB*, C-344/98, EU:C:2000:689, 51. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra), kas šobrīd ir iestrādāta Regulas Nr. 1/2003 16. panta 1. punkta otrajā teikumā, konkurences tiesību normu saskaņota piemērošana un vispārējais tiesiskās drošības princips prasa, lai valsts tiesas, lemjot par tādiem līgumiem vai darbībām, par kuriem vēl var tikt pieņemts Komisijas lēmums, izvairītos pieņemt lēmumus, kas nonāk pretrunā lēmumam, kuru Komisija plāno pieņemt, lai piemērotu LESD 101. panta 1. punktu un 102. pantu, kā arī LESD 101. panta 3. punktu.
- 113 Lēmumi, kas ir pamatoti ar Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punktu – kā tas izriet no šīs tiesību normas formulējuma –, rodas, “[kad] Komisija plāno pieņemt lēmumu, ar ko pieprasa pārkāpšanas izbeigšanu”, tādēļ no šā sprieduma iepriekšējā punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka tad, ja aplūkotais lēmums ir balstīts uz minēto tiesību normu, valsts tiesas attiecībā uz konkrēto rīcību nevar pieņemt “pretējus” lēmumus, konstatējot LESD 101. un 102. panta pārkāpuma neesamību situācijās, kad Komisija vēl var atsākt procedūru saskaņā ar šīs regulas 9. panta 2. punktu un nepieciešamības gadījumā pieņemt lēmumu, ar kuru pārkāpums tiek oficiāli konstatēts.

- 114 Līdz ar to Vispārējā tiesa ir pieļāvusi arī tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 100., 102. un 104. punktā būtībā uzskatīdama, ka valsts tiesa vajadzības gadījumā varētu atzīt, ka tādi noteikumi kā attiecīgie noteikumi nav pretrunā LESD 101. panta 1. punktam, un apmierināt prasību, ko uzņēmums ir cēlis, lai panāktu, ka tiek ievērotas tā līgumiskās tiesības, kuras tikušas aizskartas ar Komisijas uzliktajām saistībām, vai lai saņemtu zaudējumu un procentu atlīdzību.
- 115 No tā izriet, ka ar valsts tiesas iejaukšanos nevar pienācīgi un efektīvi novērst to, ka lēmuma, kas pieņemts, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 9. pantu, pieņemšanas stadijā nav veikta samērīguma pārbaude attiecībā uz trešo personu līgumisko tiesību aizsardzību.
- 116 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 96.–106. punktā būtībā ir kļūdaini uzskatījusi, ka ar *Paramount* līgumpartneru, tostarp *Groupe Canal +*, iespēju vērsties valsts tiesā var novērst sekas, ko ar strīdīgo lēmumu uzliktās *Paramount* saistības ir radījušas minēto līgumpartneru līgumiskajām tiesībām, kuras ir konstatētas minētā sprieduma 95. punktā.
- 117 Protams, kā Vispārējā tiesa atgādina pārsūdzētā sprieduma 101. punktā, Tiesa savā 2010. gada 29. jūnija spriedumā Komisija/*Alrosa* (C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49. punkts) saistībā ar izmeklēšanas procedūru, kura attiecās uz diviem uzņēmumiem, kas bija noslēguši līgumu, kura stāšanās spēkā bija atkarīga no Komisijas negatīva apstiprinājuma vai atbrīvojuma, ir norādījusi: tas, ka Komisija ir atzinusi uzņēmuma piedāvāto individuālo saistību saistošo spēku, nenozīmē, ka citiem uzņēmumiem tiek atņemta iespēja aizstāvēt savas tiesības, kas, iespējams, izriet no to attiecībām ar šo uzņēmumu. Tomēr, ņemot vērā šā sprieduma 109., 110., 112. un 113. punktā norādītos ierobežojumus, kas ietekmē valsts tiesu kompetenci, ir jākonstatē, ka trešās personas, tādas kā *Groupe Canal +*, līgumiskās tiesības nevar tikt atbilstoši aizsargātas, ceļot prasību šādā tiesā apstākļos, kad Komisija ir uzlikusi saistības, saskaņā ar kurām trešās personas līgumpartnerim ir liegts attiecībās ar šo trešo personu piemērot atsevišķas saistības, ko tie ir brīvprātīgi uzņēmušies saskaņā ar spēkā esošu bezatrunu līgumu, un pret minēto trešo personu Komisija nav uzsākusi procedūru.
- 118 No minētā izriet, ka ceturrtā pamata otrā daļa ir jāapmierina.
- 119 No iepriekš minētā izriet, ka pārsūdzētajā spriedumā ir pieļauta tiesību kļūda saistībā ar Vispārējās tiesas vērtējumu par strīdīgā lēmuma samērīgumu attiecībā uz trešo personu interešu aizskārums.
- 120 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ.

VI. Par prasību Vispārējā tiesā

- 121 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.
- 122 Izskatāmajā lietā tā tas ir.
- 123 Ar pirmajā instancē izvirzītā trešā pamata otro daļu *Groupe Canal +* būtībā apgalvo, ka, ar strīdīgo lēmumu uzlikdama *Paramount* saistības, Komisija ir nesamērīgi pārkāpusi tādu trešo personu kā *Groupe Canal +* līgumiskās tiesības un tādējādi nav ievērojusi samērīguma principu.
- 124 Šajā ziņā, kā izriet no šā sprieduma 107. punkta, ja saistības ietver pienākumu nepiemērot tādu līguma noteikumu, ar ko trešām personām tiek piešķirtas tiesības, tad atzīt Komisijas tiesības uzlikt šādas saistības kādai trešai personai, kura tās nav piedāvājusi uzņemties un pret kuru Komisija nav uzsākusi procedūru, nozīmētu iejaukties attiecīgā tirgus dalībnieka līgumu slēgšanas brīvībā, pārsniedzot Regulas Nr. 1/2003 9. panta noteikumus.

- 125 Šajā gadījumā, lai gan no lietas materiāliem izriet, ka ar strīdīgo lēmumu nav uzlikti pienākumi raidorganizācijām, kas ir *Paramount* līgumpartneri, tomēr, kā Tiesa būtībā ir konstatējusi šā sprieduma 107. punktā, ar tām *Paramount* saistībām, kuras ir tikušas uzliktas ar strīdīgo lēmumu, automātiski tiek apdraudētas raidorganizācijām, tostarp *Groupe Canal +*, piemītošās līgumiskās tiesības attiecībā uz *Paramount*, šīm tiesībām ietverot to, ka *Paramount* katram līgumpartnerim garantē absolūtu teritoriālu ekskluzivitāti attiecībā uz katra licences līguma priekšmetu par maksas televīzijas producēšanu. Proti, saskaņā ar šo lēmumu *Paramount* tostarp ir pienākums nepildīt noteiktas saistības, kuru mērķis ir nodrošināt šo ekskluzivitāti, kas izriet no tās noslēgtajiem līgumiem ar minētajām raidorganizācijām, it īpaši tās licences līguma, kas noslēgts ar *Groupe Canal +*, 3. un 12. pantā paredzētās saistības, kuras stājušās spēkā 2014. gada 1. janvārī.
- 126 Kā ģenerālvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 125. punktā, šādas saistības var būt būtisks ekonomiskā līdzsvara būtisks elements, ko šīs pašas raidorganizācijas un *Paramount* ir noteikušas, īstenojot savu līgumu slēgšanas brīvību.
- 127 Šādos apstākļos, kā izriet no apelācijas sūdzības ceturrtā pamata otrās daļas pārbaudes un it īpaši no šā sprieduma 108.–117. punkta, *Paramount* līgumpartneru, tostarp *Groupe Canal +*, iespēja vērsties valsts tiesā nevar pienācīgi novērst sekas, kādas ar strīdīgo lēmumu tiek radītas līgumpartneru līgumiskajām tiesībām. No tā izriet, ka, ar minēto lēmumu uzlikdama saistības *Paramount*, Komisija, pārkāpjot šā sprieduma 106. punktā minēto prasību, pēc būtības ir atņēmusi būtību trešo personu, tostarp *Groupe Canal +*, līgumiskajām tiesībām attiecībā uz *Paramount*, un tādējādi nav ievērojusi samērīguma principu.
- 128 Līdz ar to ir jāapmierina pirmajā instancē izvirzītā trešā pamata otrā daļa un līdz ar to strīdīgais lēmums ir jāatceļ, nepārbaudot pārējos pirmajā instancē izvirzītos argumentus un pamatus.

VII. Par tiesāšanās izdevumiem

- 129 Reglamenta 184. panta 2. punktā ir paredzēts, ka tad, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taīsa galīgo spriedumu, tā lem j par tiesāšanās izdevumiem.
- 130 Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 131 Tā kā *Groupe Canal +*, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment AB* ir prasījušas piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt *Groupe Canal +*, *EFADs* un *UPC* tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā un tiesvedībā pirmajā instancē, kā arī izdevumus, kas *C More Entertainment AB* ir radušies tiesvedībā pirmajā instancē.
- 132 Tā kā Francijas Republika nav prasījusi piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tai ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus pašai.
- 133 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 3. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, *BEUC* kā persona, kas iestājusies lietā Vispārējā tiesā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2018. gada 12. decembra spriedumu *Groupe Canal +/Komisija* (T-873/16, EU:T:2018:904).**

- 2) Atcelt Eiropas Komisijas 2016. gada 26. jūlija lēmumu par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta AT.40023 – Pārrobežu piekļuve maksas televīzijai).
- 3) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *Groupe Canal +*, *European Film Agency Directors – EFADs*, *Union des producteurs de cinéma (UPC)* tiesāšanās izdevumus apelācijas tiesvedībā un tiesvedību pirmajā instancē, kā arī izdevumus, kas *C More Entertainment AB* ir radušies tiesvedībā pirmajā instancē.
- 4) Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.
- 5) *Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC)* sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

[Paraksti]